Počtvrté Zlatého Trapsavce získala Tapi, tentokrát za povídku pojednávající o tom, co se děje pak… Zajímavostí tohoto ročníku byla smrt objevující se v mnoha příspěvcích. Stále citelnější byl úbytek příspěvků mladých autorů a autorek do 23 let.
Příjemné čtení **VRÁTNICE** Tak já nevim. Podle těch trapsaveckejch povídek tady měl bejt potlachovej oheň. A u něho by mě měl vítat mrtvej Wabi Ryvola.
Anebo taky, jak sem čet v jedný knížce, sem měl letět tunelem a na jeho konci by se zjevila světelná bytost. Tunel veškerej žádnej, pokud to ovšem nebyl ten zabalák pod jezem.
Na rajskou zahradu to teda nevypadá. Ale čerti s vidlema naštěstí taky nikde.
Vona je to spíš vrátnice.
Přítmí, kalná žárovka, psací stůl s počítačem a takovej neurčitej chlápek. V triku a v džínách, na hlavě plátěnej klobouk do čela. Do světelný bytosti má teda daleko.
Nejistě sem pozdravil, von něco houknul a kejvnul směrem k druhý židli.
„Ale ze mě crčí voda," zaprotestoval sem.
„Vidim, ne?" zabručel chlap. „Tady to máš jedno." Tak sem si sed.
Rozhlížel sem se, kam bych moh odložit pádlo. „To zatím eště drž," nařídil mi. Ze šuplete vytáh tlustou knihu a nastartoval propisku. „Nejdřív nacionále."
„Saracén," hlesnul sem. „Ale já se vlastně menuju – „
„Dyť já vim," přerušil mě a čmáral do kolonek. Z hodin na stěně skouknul jedenáct deset a připsal datum. Zaklap bichli a vrátil ji do stolu. Monitor votočil tak, abych na něj viděl, a zahejbal myší.
„Tak Pavel Turek řečený Saracén," mumlal si spokojeně a projížděl ňákej seznam. „Jo, tady tě máme. Tak hele, Sary, jak to vidíš?"
„Co jako?" nechápal sem.
„No přeci svůj další život," vysvětlil vrátnej. „Zatím se mrkni."
Na obrazovce se začaly prolínat všelijaký věci. Palácový rezidence. Slumy. Pouště, pralesy, horský vesničky. Nasvícený pódia a vybydlený paneláky. A všude já v hlavní roli. Jako milionář v rolls-roycu. Jako beznohej žebrák před supermarketem. Rockovej zpěvák, peruánskej lovec, solvina v řadový fabrice. Taky ženský. Máma pěti hladovejch dětí. Miss nevímkterýho státu. Bankovní úřednice v kostýmku, zfetovaná prostitutka, bílá učitelka malejch černoušků. To všecko sem byl já, hlavní hrdina asi tisíce životů.
„To je jen ukázka. Trošku to zkrouhnem," řek vrátnej a umázl myší mrzáky, tejraný děti a chatrče z vlnitýho plechu.
„Takže do nejhoršího nepudu?" odvážil sem se.
„To nebylo nejhorší," zavrtěl nevesele hlavou a ukázal mi v okýnku kuře, sotva vylíhlýho kohoutka v odpadovým koši drůbežárny. Prase zavřený celej život v smrdutým chlívě. Krysu ve farmaceutický laboratoři.
„Nechoval ses zas tak hrozně, aby tě čekalo něco takovýho. Hříchy teda ňáký byly, žejo?" ušklíb se na mě a na počítači se míhalo vztekání na pískovišti, opisování, ty dvě ukradený čokolády a - samozřejmě - tajnej víkend s Amálkou, když byl Hardy služebně v Londýně. „Ale našly by se i dobrý skutky. Víš kerej byl nejlepší?" zeptal se.
„Ne. Ty jo?"
„Jasně. Já vim všecko, mám to v popisu práce. Vzpomínej, tolik jich zas nebylo."
Hlavou mi šly almužny, pučený peníze, rozdělený poslední krajíce a cigarety - cejtil sem, jak mi rudnou uši, kolikrát v tom byla jen frajerská póza nebo zas rozpaky odmítnout? Žeby to, jak jsem pomoh Čmeldovi dostavět barák? Jenže hlavní tehdy pro mě bylo, že se mi líbila jeho ségra?

„A co tenkrát v zimě na konečný čtyřky," ozvalo se naproti.
Nojo. Ten opilec, kerýho sem našel v noci pod lavičkou. Byl to husarskej kousek nacpat ho do tramvaje, skoro sebou nevládnul a měl pomalu metrák. Ale pak se probral a domů už došel vlastně sám, jen sem ho trochu podpíral.
„To byla poslední tramvaj a v noci udeřilo mínus patnáct. Zachránils mu tenkrát život a ani vo tom nemáš páru," zasmál se vrátnej. „Víš kdo to byl?"
„Měl sice nějaký jméno na dveřích, ale to si už nepamatuju," přiznal sem.
„Tak to nemyslím. To byl přece Amigo. Podívej se," pokynul. Na monitoru se vlnila suchá stepní tráva, od kopyt našich koní se zvedalo mračno prachu. Štvali nás neúnavně, hranice se sice blížila, ale koně rančerů byli rychlejší. Vzápětí se strhla přestřelka. Přežil jsem jediný. To mi přišlo spravedlivé, vlastně jsem se k těm zlodějům dobytka jen tak připletl a pak už nešlo couvnout, zabili by mě.
Zběsile jsem se řítil sám k hranici, ale jeden z kovbojů se pustil za mnou.
Zbývalo necelých pět mil a měl jsem velké šance, ale v tom šíleném trysku kobyla zakopla, snad uklouzla na kameni. Přepadl jsem jí přes hlavu a ona utekla. Ležel jsem tváří k zemi a říkal si, to přece nemůže být konec.
Muž byl v momentě u mě, vysoký, snědý, s trochu prošedivělým knírem. Zakřičel něco španělsky. A pak zařval: „Vstaň! Zvedni ruce!" Tak jsem to udělal.
Nejspíš nečekal, že uvidí šestnáctiletého kluka.
A že ten kluk bude brečet.
Ruka s pistolí mu klesla, čelist taky. Zas něco říkal španělsky, ale pochopil jsem ho. „Nemám zbraň," řekl jsem co nejzřetelněji. Pokývl hlavou a hluboce vzdychl.
„Běž," řekl a mávl rukou směrem k hranici. Ušel jsem asi deset kroků a pak jsem se otočil: „Díky, amigo." To bylo jediné španělské slovo, které jsem znal.
Díval se dlouho za mnou, pak otočil koně a jel pomalu nazpět.
„Takže sem mu vlastně vrátil dluh," zaradoval sem se. „A přitom sem vůbec nevěděl, kdo to je. To byla ale náhoda, že sme se takhle setkali!"
„Náhoda neexistuje," poučil mě vrátnej. „Tak sis to přece naprogramoval."
„Kdo? Já sám?"
„A kdo jinej? Teď si taky rozhodneš, do čeho chceš příště."
„Ale - jak to? To by pak přece každej chtěl bejt prezident nebo fotbalová hvězda?."
„Fakt?" zachechtal se. „Ty taky?"
Vlastně ani moc ne, když sem tak o tom zauvažoval.
„Tak vidíš. Co by sis vlastně nejvíc přál v příštím životě?"
„Umět hrát na kytaru a zpívat," vydechl sem. To mi bylo dávno jasný. Stačilo pozorovat třeba Džíňáka. Nemusel na kempu skoro nic dělat, v životě si na vandru neuvařil, stačilo když zahrál a všichni se mohli přetrhnout, hlavně holky. Sesedly se kolem něj jak slepice a visely mu na rtech.
„Vono teda neni všecko tak jak si myslíš," podotkl vrátnej a předved mi krále popu vobsypanýho davem hysterickejch třináctek. Písničkáře, kerej má haldu novejch songů a nemůže s nima před lidi, páč agentura čeká, až se vozve hlad a ceny se vyšplhaj. No a taky dohasínající ohniště, každou holku už zbalil někdo jinej a já sedím na kládě vobklopenej nalitejma kamarádama, kerý hulákaj: „Sary, hrej!"
Poněkud nalomenej, ale nezviklanej sem potvrdil: „Nevadí, já to chci umět!" Všechny nevýhody překryl Lenčin zanícenej pohled. Milovala písničky.
„Dobrý, Saracéne, máš to mít. Hlavní přání se respektuje. Jiný chtěj prachy, nebo setkat se

znovu se svou láskou? Ty sis vybral kytaru. Počítám, že víš proč.“
Když sem vo tom znovu přemejšlel, asi hlavní důvod byly přece jen ty ženský. Mockrát sem musel skousnout, jak i Lenka nábožně vzhlíží k Džíňákovi? „Panebože!“
„Copak?“ zareagoval vrátnej.
„Jak to dopadlo s Lenkou? Přežila to, nebo – “
„Lenka se v tom pořád eště mele,“ řek vážně. „Podívej.“
A fakt. Najednou sem uviděl, jak se Lenčino tělo bezmocně zmítá ve vodě, hnědý vlasy jí vlály kolem sinalý tváře jako chaluhy, zahlíd sem vyděšený oči. „To není možný, teď už by přece musela bejt dávno mrtvá,“ zaječel sem zoufale a ohlíd se po hodinách.
Ukazovaly jedenáct deset.
„Tady čas neexistuje, víš?“ povídá pokojně ten chlap.
„Nojo, ale - to by se teda mohla ještě zachránit! Můžu jí nějak pomoct?“
„Můžeš,“ kejvnul. „Na to máš přeci to pádlo. Ale napřed si musíš bejt jistej, že to opravdu chceš.“
„Jasně že jo,“ zařval sem a vyskočil ze židle.
„Seď,“ zavrčel na mě. „Aby bylo jasno: kdybys chtěl bejt v příštím životě s Lenkou, tak teď musí umřít. Když ji zachráníš, tak tě holt o padesát let přežije.“
Zvadle sem dopad na sedadlo. „A - kdybysem na ni třeba počkal?“ zkusil sem to.
„Jo to můžeš. Ale pak nebudeš mít konstelace na tu kytaru.“
Tupě sem zíral do stolu. Netušil sem, že to bude tak těžký.
„A - když přežije - bude šťastná?“
„Celkem jo. Takovej normální, docela dobrej život.“
„Vona hrozně chtěla děti,“ zašeptal sem. „Ale já sem – “
„ - dělal že neslyším,“ dořekl drsně vrátnej. „Člověče, dyť tý holce bude pomalu třicet!“
„Rád bysem to napravil,“ sklopil jsem hlavu. „Bude to eště někdy možný?“
„Budeš dokonce muset. To totiž bude její hlavní přání, setkat se s tebou, ať už to bude teď za pár nebo bůhví kdy. Koukej, jak by vám to spolu seklo,“ šáhnul na myš a předved mi můj příští, celkem pohodovej život s Lenkou. Bylo to takový milý a skoro bezstarostný? Ale pak se do toho najednou vložila neskutečná ženská. Projel mnou žhavej drát.
„Nojo, kněžna Olga. Máme ji tady,“ zasmál se vrátnej. „Pamatuješ se?“
Přehlídka carských důstojníků a ona mezi dvorními dámami, jiskřivý smích a zářící oči, procházka noční zahradou. A pak divoké projížďky na koních, v zimě sáně tažené trojkou. Plesy, honitby, noci zničující vášně. Kníže mlčel, bylo pod jeho úroveň vyzvat mě na souboj, pomluvy by se šířily o to rychleji.
Tři roky se snažil, aby mě přeložili, ale nebyl dobře zapsán u dvora. Nakonec odsunul ji. Venkovský statek šedesát verst od Petrohradu a knížeti oddané služebnictvo, přes které neproniknul žádný dopis nebo vzkaz, ani je nešlo podplatit.
Pak už to bylo jen moře vodky, které mě s ní ještě spojovalo a ve kterém se nakonec všechno utopilo. Skoro každá má pitka končila ruskou ruletou, stal jsem se tím pověstný, chodili si na mě sázet. A potom jednou někdo vyhrál. Musel se pěkně napakovat.
Lenka a Olga. Orosená kopretina na nesečené louce a žhavá orchidej v džungli. A teď si vyber!
„Holt je to těžký,“ přisvědčil chápavě vrátnej. „Teda, abys byl dobře informovanej, tu Olgu máš naplánovanou každopádně. Už ste spolu za ty staletí absolvovali všechny možný úrovně vztahu, a tenhle termín ste si kdysi vobá vybrali na šťastný manželství. Z toho bych ti neradil se vyvlíknout, mohlo by tě to mrzet. Další příležitost bude za víc jak tisíc let.“
„A - co teda Lenka?“

„Buďto ji Olga převálcuje, jak sem ti před chvílí předved. Nebo holt bude jen Olga.“
„Obě dohromady, to by nešlo?“
„Jo tak tomu ty říkáš šťastný manželství?“
Vysunul obočí, ale pak na mě mrknul. „Teda, jakás takás možnost by tady byla. Stárnoucí folkovej hvězdák a svěží sedumnáctka? Dojemný.“
„Takhle to nechci. Aby v tom byl jen sex nebo prachy.“
„Jaký prachy? Dokážeš je celkem slušně rozfofrovat. Sex záleží na tobě. Vona se zamiluje s veškerou silou svý mladistvý naivity. Bereš? Teda pokavad ne teď, vono tě s ní stejně něco podobnýho potká, asi tak za tři sta let.“
Mlčel sem. „Takže to sou mý možnosti příštího života, jo? Lenka a Olga?“
„Ty máš možností, jéje!“ rozesmál se chlapík. „Víš co, pudem se na ně mrknout.“
Vstal a šli sme šerou chodbou k výtahu. "Tak to máme - no odhadem tak devátý patro, žejo. Mohlo to bejt desátý, dost ti to pokazily ty čokolády. Ta v sámošce ne tolik, ale z toho táborovýho skladu? jako bys nevěděl, že sou spočítaný na osobu! Za tu atmosféru nedůvěry jedna kofila přece nestála. Dyť už ti bylo skoro čtrnáct!"
„Já vim,“ styděl sem se. „A určitě mi přihoršilo taky to s Amálkou, žejo.“
„Celkem zas tak moc ne,“ mávl rukou. „Ty sis to vodtrápil už na zemi, Lenka a Hardy se nic nedověděli, Amálce to pomohlo, protože si připadala vošklivá a nezajímavá. A hlavně nic dál nepokračovalo. Mohlo to bejt horší.“
Vystoupili sme v devátým patře. Od výtahu se vinuly různý chodby.
„Zatím jsme neřešili, kterej by to měl bejt světadíl,“ ukázal okolo, „ale Česko je tímhle směrem. Já jen, že si můžeš vybrat.“
Zahnuli sme doleva a zastavili před jedněma dveřma. „Třiadvacítka. Tak sme tady.“
Vevnitř byly řady lůžek. Vypadaly jako něco mezi inkubátorem a penálem. Tam, kde bejvaj pověšený chorobopisy, visely životopisy s horoskopem v záhlaví. Hodně různý data.
„Tady je vlastně čekárna, v těhle boxech se čeká na příslušnej den D. Trochu si to projdi, ať víš, do čeho deš.“
Nahlíd sem do jedný tý složky. Jednotlivý události v životě se větvily, rozbíhaly do prostoru a v uzlovejch bodech svítily světýlka jako semafory. Tam, kam sem pohlídnul, proběhla červená čára a zas se to štěpilo o kousek dál. Tisíce rozhodnutí, tisíce křižovatek za jedinej život?
„Hele, to je ten milionář! Tady, v devátým patře?“
„Má děsný migrény, žlučník a stodvacet kilo. Koukej, tohle by tě mohlo zajímat. Jako muzikant bys měl největší slávu tady.“
„Nojo, ale co ty drogy? A sebevražda v pětadvaceti?“
„Jo holt - za všecko se platí.“
Něco mě napadlo. „A proč vlastně mám jít do nějakýho dalšího života?“
„Nesejdeš ze světa, dokud nesplatíš posledního haléře, říká ti to něco? Prostě sou dluhy, který musíš vrátit. No a věci, co se ti moc nepovedly, budeš chtít zkusit znovu, ne? A taky potřebuješ získat zkušenosti, ke kterým ses zatím ještě neprokousal.“
„Nojo, ale kdy to skončí? Co když už nebudu chtít pořád to opakovat?“
„Nemusíš. Vo tom to je. Ale takovýhle rozhodnutí se nedělaj v devátým patře. Jo až budeš na střeše, můžeš řešit, jestli se rozplyneš ve vesmíru nebo pudeš zpátky do baráku. Ale teď bys to chtěl jó brzo. Hleď si vybrat, v čem se budeš plácat příště.“
Nakouknul sem poctivě do všech životů v místnosti a usoudil sem, že mám vybráno.
„Hned sem si myslel, že se rozhodneš podle těch holek,“ pokrčil ramenama vrátnej a šli sme k výtahu.

„Hele, a to každej ví dopředu, co bude?“ povídám, jak sme sjížděli mezi patrama.
„Jo, každej. Neboj, zase to všecko zapomeneš. To je jak s kartama. Přece kdybys věděl, co si lízneš z balíku, tak by tě hra nemohla bavit, ne? Ale když seš pozornej, tak něco můžeš odhadnout. Nebo tušíš. A každý kolo se mění situace. Můžeš spálit veliký šance, ale taky vyhrát i na celkem mizernej list.“
Byli sme zase na vrátnici. Chlapík zavelel: „A teď honem - jak to bude s tou Lenkou? Už to nemůžem odkládat.“
Nastavil na monitoru zase Lužnici a něco zapnul.
Najednou se obraz rozšířil jakoby na celou místnost. Moje tělo sebou mlátilo o šutry, byl sem uvnitř a přitom sem to zároveň pozoroval zvenčí. Mohutná větev se právě přehoupla přes jez a postrčila mě směrem k Lence. Pádlo sem pořád držel v rukou. Tak proto sem ho na vrátnici neměl pustit! Teď nebo nikdy!
A chci to teda?
Lenku to otočilo tváří ke mně. Cítil sem, že mě vidí. Pak to s ní hodilo nabok. Nabral sem ji pádlem pod paží a prostrčil vodní stěnou ven. Pádlo šlo za ní.
V příštím okamžiku sem byl zpátky na vrátnici a pozoroval všechno už jen v počítači. Jak Lenku chytají pod jezem. Jak z ní Džíňák a Jerry vytřásaj vodu. Jak Užovka suverénně řídí oživování, tak jak ji to učili na zdravce.
„Bude mít jen pár modřin a zlomený předloktí. Až ji vzkřísej, bude brečet, žes ji zachránil a sám tam zůstal. Napíše vo tom s Džíňákem písničku,“ vyprávěl vrátnej a promítal jednotlivý záběry.
„Džíňák se tou písní proslaví, a tebe vlastně taky. Saracén, slavnej hit všech festivalů a vohňů. Za dva roky se vemou, budou spolu mít dvě děti. Džíňák na ni bude moc hodnej, páč bude mít furt pocit, že je tak trochu druhej. Budou se třikrát stěhovat, ale všude pověsí na čestný místo tvoje pádlo, na kterým bude napsaná ta písnička. Mimochodem, ty se kvůli ní naučíš hrát na kytaru.“
Vypnul počítač a podíval se na mě: „Takže - víš všecko co potřebuješ. Hybaj na cimru.“
„Můžu se eště něco zeptat?“
„Já vim - kde je tady Bůh a jestli sem to fakt já. Můžeš si eště chvíli lámat hlavu.“
Šli sme znovu k výtahu. Všim sem si, že tentokrát zhasnul a zamknul.
Zmáčk sem devítku a trefil bych i sám na pokoj, ale šel se mnou. Votevřel příslušnej box a posunul si klobouk do týla, takže sem mu konečně viděl do tváře.
Byl mi celej podobnej.
Zalomil mi palec, splynul se mnou a zaklapli sme za sebou víko. **Zlatý Trapsavec 2006**
Iva Tapi Hubáčková - Synáková